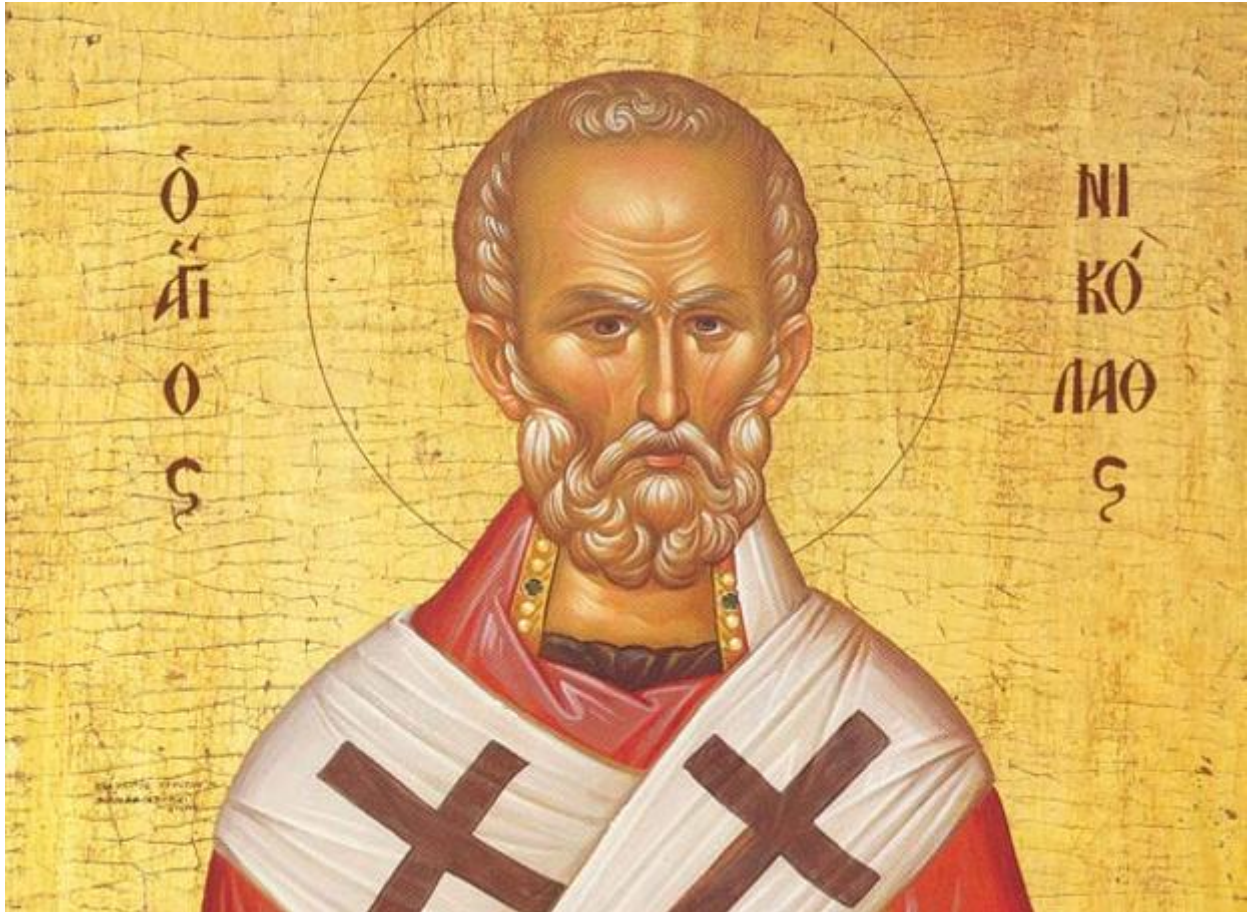

Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο Θαυματουργός

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε τον 3ο αιώνα μ.Χ. στα Πάταρα της Λυκίας, από γονείς ευσεβείς και πλουσίους και έδρασε την εποχή των αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284 - 304 μ.Χ.), Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.) και Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Σε νεαρή ηλικία έμεινε ορφανός και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Αλλά ο Νικόλαος, εμπνεόμενος από φιλόανθρωπα συναισθήματα, διέθετε την περιουσία του για να ανακουφίζει άπορα, ορφανά, φτωχούς, χήρες, στενοχωρημένους οικογενειάρχες. Ένας μάλιστα, θα διέφθειρε τις τρεις κόρες του, προκειμένου να εξασφαλίσει χρήματα. Όταν το έμαθε αυτό ο Νικόλαος, μυστικά σε τρεις νύκτες εξασφάλισε την προίκα των τριών κοριτσιών, αφήνοντας 100 χρυσά φλουριά στην κάθε μία. Έτσι, οι τρεις κόρες αποκαταστάθηκαν και γλίτωσαν από βέβαιη διαφθορά.

Στην συνέχεια αφιερώθηκε στον ασκητικό βίο, λόγω όμως της ξεχωριστής αρετής του τιμήθηκε, χωρίς να το επιδιώξει, αρχικά με το αξίωμα του Ιερέα στα Πάταρα και συνέχεια με το αξίωμα του αρχιεπισκόπου Μύρων. Από τη θέση αυτή καθοδηγούσε με αγάπη το ποίμνιό του και ομολογούσε με παρρησία την αλήθεια. Για το λόγο αυτό συνελήφθη από τους τοπικούς άρχοντες και ρίχτηκε στη φυλακή.

Όταν όμως ανήλθε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μέγας Κωνσταντίνος ελευθερώθηκαν όλοι οι χριστιανοί και έτσι ο Νικόλαος επανήλθε στο αρχιεπισκοπικό θρόνο. Μάλιστα έλαβε μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, όπου ξεχώρισε για τη σοφία και την ηθική του τελειότητα.

Ο Άγιος Νικόλαος ήταν προικισμένος και με το χάρισμα της θαυματουργίας με το οποίο έσωσε πολλούς ανθρώπους και όσο ήταν εν ζωή αλλά και μετά την κοίμησή του το 330 μ.Χ. Για παράδειγμα όταν κάποτε κινδύνευσε κάποιος στη θάλασσα – λόγω σφοδρών ανέμων – και επικαλέστηκε το όνομα του αγίου σώθηκε και μάλιστα ενώ βρισκόταν στη μέση του πελάγους βρέθηκε αβλαβής στο σπίτι του. Το θαύμα έγινε αμέσως γνωστό στην Πόλη και ο λαός προσήλθε αμέσως σε λιτανεία και αγρυπνία προκειμένου να τιμήσει το θαυματουργό Άγιο.

Περί των Ιερών Λειψάνων του Αγίου

Ο τάφος του Αγίου Νικολάου στη Βασιλική του Μπάρι, ανοίχθηκε αναγκαστικά το 1953 μ.Χ., κατά την διάρκεια αναστηλωτικών εργασιών, την νύκτα της 5ης προς 6ης Μαΐου. Για τον σκοπό αυτό συγκροτήθηκε επιτροπή από τον Πάπα, με Πρόεδρο τον τότε Ρωμαιοκαθολικό Αρχιεπίσκοπο του Μπάρι Ερρίκο Νικόδημο, στην οποία ανατέθηκε η κανονική αναγνώριση των λειψάνων του τάφου. Παράλληλα ο αναγνωριστικός έλεγχος και η καταμέτρηση των οστών ανατέθηκε στον Καθηγητή της Ανατομίας στο Πανεπιστήμιο του Μπάρι Λουίτζι Μαρτίνο και τον βοηθό του Γιατρό Αλφρέντο Ρουγγίερι.

Τα Λείψανα μέσα στη λάρνακα έπλεαν σέ ένα διαυγές, άχρωμο και άοσμο υγρό, το οποίο είχε βάθος τρία περίπου εκατοστά. Η εξέταση του υγρού αυτού από τα Ινστιτούτα Χημείας και Υγιεινής του Πανεπιστημίου του Μπάρι απέδειξε, ότι επρόκειτο για καθαρό νερό, ελεύθερο από άλατα και στείρο από μικροοργανισμούς! Η έρευνα απέδειξε, ότι το υγρό αυτό προήρχετο από τις μυελοκυψέλες των σπογγωδών οστέων!

Η τρίτη ιστορικά ανακομιδή έγινε την νύκτα της 7ης προς 8ης Μαΐου 1957 μ.Χ., με σκοπό νέα αναγνώριση, καταμέτρηση, ανατομική και ανθρωπολογική μελέτη, πριν την οριστική κατάθεση στην λάρνακα, μετά το πέρας των αναστηλωτικών εργασιών. Στην ιατρική ομάδα συμμετείχε την φορά αυτή και ο Γιατρός Λουίτζι

Βενέζια. Τα αποτελέσματα της ανθρωπολογικής εξετάσεως των Ιερών Λειψάνων υπήρξαν εντυπωσιακά. Διαπιστώθηκε, ότι ανήκαν σέ ένα και το αυτό άτομο και μάλιστα σε άνδρα που είχε ύψος 1.67 περίπου, τρεφόταν κυρίως με φυτικά προϊόντα και πέθανε σε ηλικία μεγαλύτερη των 70 ετών. Το άτομο αυτό ανήκε στην λευκή Ινδοευρωπαϊκή φυλή.

Η κατάσταση ορισμένων οστών έδειξε ακόμη, ότι το άτομο στο οποίο ανήκαν, πρέπει να είχε υποφέρει πολύ κάτω από ιδιαίτερα δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης, που του άφησαν σημάδια στην υπόλοιπη ζωή του. Η αγκυλωτική σπονδυλοαθρίτιδα και η διάχυτη ενδοκρανιακή υπερόστωση, πρέπει να κληρονομήθηκαν από κάποια υγρή φυλακή, όπου πέρασε αρκετά χρόνια της ζωής του και μάλιστα σε προχωρημένη ηλικία.

Η ιχνογραφική ανάπλαση του προσώπου, με την μέθοδο της υπερσκελετικής αναπλάσεως των μαλακών μερών της κεφαλής, απέδωσε επίσης θεαματικά αποτελέσματα. Τα σχετικά ιχνογραφήματα που δημοσίευσε ο Καθηγητής Μαρτίνο, βρίσκονται σε συμφωνία με τις παλαιότερες απεικονίσεις του Αγίου, εκείνη της Αγίας Μαρίας της Πρώτης (στη Ρώμη, 8ος ή 9ος αιώνας μ.Χ.) και αυτή του Παρεκκλησίου του Αγίου Ισιδώρου, στον Ναό του Αγίου Μάρκου (στη Βενετία, ψηφιδωτό του 12ου αιώνα μ.Χ.).

Δηλαδή, με τις εξετάσεις των Λειψάνων του Αγίου Νικολάου, πιστοποιήθηκε η γνησιότητά τους, αποδείχθηκε επιστημονικά η μυροβλυσία του και επίσης ότι η πάροδος του χρόνου δεν άμβλυνε την μνήμη των βασικών χαρακτηριστικών της μορφής του, όπως τα διέσωσε η Ορθόδοξη εικονογραφική παράδοση (πρόσωπο ασκητικό, ευγενικό, με αρμονικές αναλογίες, υψηλό και πλατύ μέτωπο, μεγάλα μάτια – ελαφρά βαθουλωτά – έντονα ζυγωματικά, φαλάκρα). (Βλ. Αντ. Μάρκου, «Τα Λείψανα του Αγ. Νικολάου Επισκόπου Μύρων της Λυκίας και οι ιστορικές τους περιπέτειες»· Περιοδικό «Ορθόδοξη Μαρτυρία» Λευκωσίας, φ. 44/1994, σελ. 98 – 106· αγγλική έκδοση από το Κέντρο Παραδοσιακών Ορθοδόξων Σπουδών Έτνας Καλιфорνίας, 1994).

πηγή: saint.gr